

Rapport

Rapport over een klacht over de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland.

Datum: 4 maart 2011

Rapportnummer: 2011/078

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Flevoland zijn verzoek om schadevergoeding heeft afgewezen.

Bevindingen en beoordeling

Algemeen

1. Een chauffeur van een dieplader van de firma B. werd op 2 oktober 2009 stil gehouden door een politieambtenaar. Volgens deze politieambtenaar zou het één en ander mankeren aan de dieplader en hij vond het daarom niet verantwoord om de combinatie verder te laten rijden. Hij stelde de chauffeur dan ook voor om de kraan, die op de dieplader stond, op het bedrijventerrein neer te zetten en een andere dieplader te halen. De chauffeur van de dieplader stemde na overleg met zijn baas daarmee in. Firma B. (hierna: verzoeker) leed hierdoor echter bedrijfsschade.
2. Verzoeker stelde de politie aansprakelijk voor de geleden bedrijfsschade van circa €1400. De politie wees het verzoek om schadevergoeding af.
3. Hierin kon verzoeker zich niet vinden. Daarom wendde hij zich tot de Nationale ombudsman met het verzoek een oordeel te geven over deze afwijzing van zijn verzoek om schadevergoeding.

I. BEVINDINGEN

Standpunt verzoeker

4. Verzoeker vond de handelwijze van de politieambtenaar niet rechtmatig en achtte de politie dan ook aansprakelijk voor de geleden bedrijfsschade. Het voertuig voldeed zijns inziens wel aan de voorschriften en er was geen sprake van onveiligheid. De dieplader raakte mogelijk de verhoogde middenberm of rijbaanscheiding van de rotonde, maar niet het wegdek zelf. Er waren dan ook geen krassen in het wegdek gekomen door de dieplader. De kraan, die op de dieplader stond, stak weliswaar drie meter en negentig centimeter uit, maar volgens de wettelijke voorschriften was vijf meter toegestaan. Hoewel het markeringsbord niet aan de kraan zelf was bevestigd, aangezien daarvoor geen mogelijkheid was, was dit bord gemonteerd op een plek waar dit wel mogelijk en veilig was. De sjobanden, die de kraan naast de kettingen op zijn plaats moesten houden, waren niet nieuw maar ook weer niet versleten. De kettingen hielden de kraan overigens voldoende vast. De sjobanden waren slechts een extra voorziening. Ten slotte was het voldoende dat de dieplader vijf centimeter boven het wegdek uitstak, daar de wet op dit gebied niets voorschreef.

De politieambtenaar sommeerde de chauffeur om de kraan op het bedrijventerrein neer te zetten. Op de chauffeur kwam dit over als een verplichting alsmede een verbod om verder te rijden. De kraan moest met een andere dieplader worden vervoerd. Deze dieplader moest door een ander bedrijf worden geleverd en dit kon niet eerder dan op 6 oktober 2009. Verzoeker miste hierdoor ook zijn huuropbrengst en in de tussentijd werden ook nog eens vier stempelplaten van de kraan gestolen.

Standpunt politie

5. De politie zag geen aanleiding het verzoek om schadevergoeding in te willigen. Naar het oordeel van de betrokken politieambtenaar was het onverantwoord om de dieplader verder te laten rijden. Hij zag namelijk dat de dieplader het wegdek raakte waardoor er krassen kwamen op het wegdek, dat de kraan drie meter en negentig centimeter en dus meer dan drie meter uitstak, dat er geen markeringsborden aan de achterzijde waren gemonteerd, dat de sjobanden die de kraan op zijn plaats moesten houden waren versleten en dat de dieplader aan de achterzijde vijf centimeter boven het wegdek zat. Daarom stelde hij de chauffeur van de dieplader voor om de kraan op het bedrijventerrein neer te zetten en een andere dieplader met deugdelijk materiaal op te halen om de kraan op juiste wijze verder te vervoeren. De chauffeur stemde na telefonisch overleg met zijn baas daarmee in. Omdat hieraan al kosten waren verbonden, besloot de betrokken politieambtenaar geen proces-verbaal op te maken.

Ontwikkelingen tijdens het onderzoek

6. Omdat zowel de betrokken politieambtenaar als zijn chef tijdens de behandeling van de schadeclaim bij hun visie bleven, nodigde de zogenoemde claimbehandelaar verzoeker uit voor een persoonlijk gesprek met de betrokken politieambtenaren. Tijdens dit gesprek zouden alle standpunten kunnen worden doorgenomen. Verzoekers gemachtigde zou in reactie daarop hebben laten weten dat zij telefonisch overleg zou willen met de claimbehandelaar. In een e-mailbericht liet de claimbehandelaar haar weten dat hij dit niet zinvol vond, omdat hij dan hoor en wederhoor van de betrokken politieambtenaren zou missen. Daarbij lichtte hij toe dat een gesprek met alle betrokkenen tot andere inzichten zou kunnen leiden. Daarom nodigde hij verzoeker(s) gemachtigde) wederom uit voor een persoonlijk gesprek, maar zij zou dit in de wind hebben geslagen.

7. Verzoekers gemachtigde liet hierop weten dat verzoeker een gesprek met de politie niet in de wind had geslagen. Zij nam telefonisch contact op met de claimbehandelaar om de zaak eerst telefonisch te bespreken. De claimbehandelaar liet haar toen weten dat hij een telefonisch gesprek niet wenselijk achtte. Hij gaf aan dat hij niet inzag wat er nog besproken zou moeten worden, omdat er geen nieuwe feiten werden aangegeven. In dat geval was een gesprek op het politiebureau ook niet zinvol, aldus verzoekers gemachtigde.

II. BEOORDELING

Toetsingskader

8. De Nationale ombudsman beoordeelt of de overheidsinstantie op een behoorlijke wijze is omgegaan met het verzoek om schadevergoeding. Hij geeft geen beslissing over de juridische aansprakelijkheid van de overheid. Daarvoor is de rechtbank; die kan een overheidsinstantie veroordelen tot betaling van schadevergoeding en stelt ook de hoogte daarvan vast. De Nationale ombudsman toetst dus alleen of de behandeling van een verzoek om schadevergoeding behoorlijk is geweest. Dit doet hij aan de hand van vijftien spelregels, die hij heeft opgesteld naar aanleiding van het rapport "Behoorlijk omgaan met schadeclaims" van 24 juni 2009 (2009/135). De nadruk ligt hierbij op de procedure, de weg naar de beslissing. De Nationale ombudsman geeft verder alleen een oordeel over de inhoud van de beslissing indien de overheidsinstantie al dan niet in redelijkheid tot afwijzing van de schadeclaim had kunnen komen. Dit betreft een terughoudende toets en vloeit verder voort uit het redelijkheidsvereiste.

Afwijzing schadeclaim

9. De Nationale ombudsman is in dit geval van oordeel dat de politie in redelijkheid tot een afwijzing van het verzoek om schadevergoeding heeft kunnen komen. De betrokken politieambtenaar heeft kort na de gebeurtenis in een op ambtseed opgemaakt rapport nauwkeurig de gebreken omschreven die aanleiding gaven om het voertuig stil te houden. Verzoeker weerspreekt deze gebreken volledig. Door de uiteenlopende standpunten staat niet vast welke visie juist is. In zo'n geval hoeft van de politie niet te worden verwacht dat zij een schadevergoeding toekent. Verder is niet gebleken dat verzoeker door de handelwijze van de politie in bewijsproblemen is gekomen. Verzoeker had immers de mogelijkheid om de situatie tijdens of kort na de gebeurtenis, bijvoorbeeld door middel van foto-opnamen, vast te leggen. Aan de politie kan evenmin worden toegerekend dat de kraan niet eerder dan vier dagen na de gebeurtenis door een ander bedrijf kon worden opgehaald en dat er in tussentijd vier stempelplaten werden gestolen. Daarbij wijst de Nationale ombudsman erop dat het aan verzoeker was om ervoor te zorgen dat de schade zoveel mogelijk werd beperkt. Voorts is geen sprake van een claim van geringe omvang die de politie vanuit een coulante opstelling redelijkerwijs zou moeten honoreren. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft de politie dan ook niet in strijd met het redelijkheidsvereiste gehandeld door de schadeclaim af te wijzen.

Behandeling schadeclaim

10. Voorts is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie op een behoorlijke wijze is omgegaan met het verzoek om schadevergoeding. Hoewel de politie in eerste instantie slechts op basis van de stukken tot een afwijzende beslissing is gekomen, heeft zij verzoeker na zijn reactie tweemaal uitgenodigd voor een persoonlijk gesprek met de betrokken politieambtenaren. De politie liet verzoeker daarbij weten dat alle partijen bij hun standpunt bleven en dat een persoonlijk gesprek met verzoeker alsmede de betrokken

politieambtenaren, anders dan een telefonisch gesprek met de claimbehandelaar zoals verzoeker wenste, tot andere inzichten zou kunnen leiden. De Nationale ombudsman sluit zich daar bij aan. Een uitnodiging voor een persoonlijk gesprek draagt naar zijn oordeel bij aan een zorgvuldige claimbehandeling en is in overeenstemming met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerking. Dit vereiste houdt in dat overheidsinstanties bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Bovendien kon een persoonlijk gesprek met verzoeker en de betrokken politieambtenaren conflictoplossend werken. Het niet ingaan op de uitnodigingen voor een persoonlijk gesprek met de betrokken politieambtenaren ziet de Nationale ombudsman dan ook als een gemiste kans. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman kon de politie de eerder genomen beslissing handhaven.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

5

RAB 2010.08094

de Nationale ombudsman